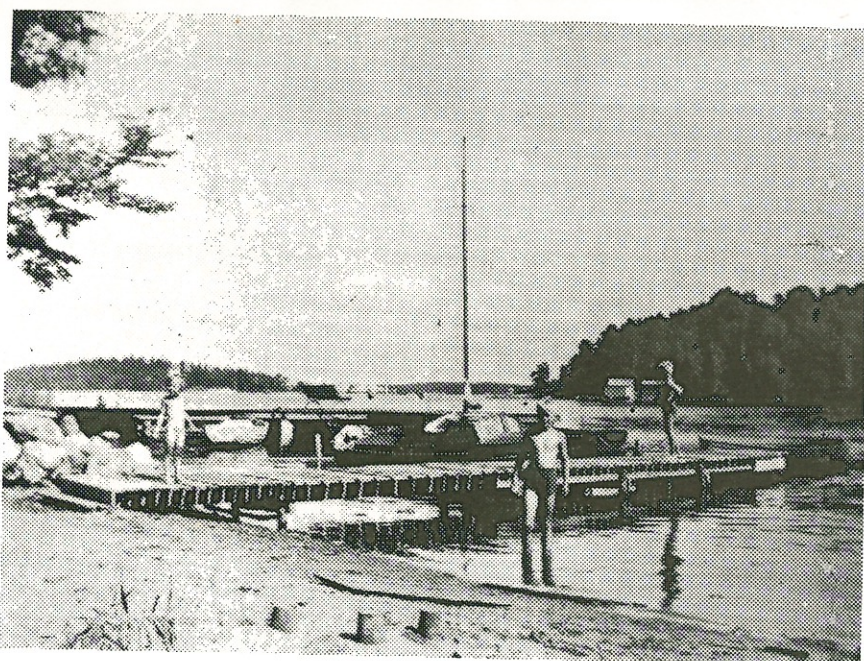

Med egna och andras ungar vid badstranden

Som så många andra sommarmor-
nar väcktes jag av småfågelnas
drillar och av deras pickande på
kökstrappan när de tog rätt på bröd-
smulorna. Ungarna hade väl som van-
ligt suttit där och mumsat på en
bulle. Jag lättade på fördragsgardi-
nen. Joo — det var klart och solen
stod redan en bit ovanför viken och
inte ett moln syntes. Vilken baddag
det skulle bli. Ni vet den där känslan
när man har semester och helst vill
ha vackert väder alla dagar men den
ena dagen efter den andra går och
det är halvmulet eller helmulet, el-
ler i sämsta fall regn. — Jag sjönk
förnöjt tillbaka och gjorde ett hastigt
överslag hur jag skulle disponera
dagen. Ty klockan var endast halv
fyra.

Nästa gång tänkte jag inte av
drillar, utan av ett illtjut och en
duns.

— Du behöver väl inte slänga kud-
den rätt i ansiktet på en' heller?

— Ååå vaere, Du behöver väl inte
skrika heller, dom kan ju vakna för-
stärkt.

Jag tog min bok och läste en sida
under det att ungarna pratade och
fnittrade. Plötsligt märkte jag att det
var tyst, misstänkt tyst. Jag fäste
blicken stadigt på dörrhandtaget till
barnens rum. Visst rörde det på sig,
handtaget. Millimetervis trycktes det
ned, dörren sköts upp på glänt och
i springan såg jag två huvud i verti-
kalld. De stora ögonen tog en hastig

överblick av rummet. Jag blundade
för att inte röja mig men kisade till
ett tag för att se vad som skulle
hända.

— Jag tror han e' vaken, vi sticker
ut. Det var väl meningen att det
skulle gå ljudlöst men i själva ver-
ket fnittrade dom in i rummet. Jag
tittade för fullt på dem och inom
ett ögonblick hade jag dem över
mig.

Det var en vacker morgon och
jag var ledig och det var icke sön-
dag. Vi ha väl alla den där känslan
ibland att vi tycker det är så skönt
att vara lediga när andra arbetar.
Ungarna klädsel var snart överstökad,
den bestod i ett par byxor, punkt.

Sedan morgonmålet var ordnat
gjorde vi oss beredda för badet. För-
arbetet är för barnens del mycket
väsentligt. Det är en massa grejor
som skall med. Hinkar, spadar, båtar,
burkar, en och annan bil, en docka
o. s. v. Grejorna skall plockas ihop
och det skall diskuteras väldeliga.
Jag satt och såg på och gjorde sam-
tidigt en obehaglig upptäckt. Mina
badbyxor var inte torra, dom hade
tyvärr inte blivit upphängda efter
kvällsdoppet. Nåja — det fick väl gå
kvickt i.

Vi tågade iväg, d. v. s. sista bilen
ned för den branta backen rullade
åtminstone en, — tvååringen. Ty som
alltid var det kappsprängning näre
hälften av backen och eftersom den
är gnagglig så kan det bara sluta
på ett sätt. Han vart randig i ett
klotrunda anlete av tårar och danm,
men allting har en övergång och
vattnet var ju inom räckhåll.

Endast några få hade ännu infun-
nit sig på badstranden. Men ett tio-
tal meter ut försiggick visst djup-
dykning. Jag observerade ett par små
badbåtar, hemmagjorda enmansbåtar,
en s. k. »punt» eller »badpunt». Då
och då dök ett huvud upp för att
hämta luft och rätt som det var satt
en grabb i varje båt. En liten paddel
tjänstgjorde som drivmedel och nu
vart det fart på båtarna. Pojkarna
hade tydligen övergått från djupdyk-
ning till kapprodd. Ombyte förnöjer.
De korta minuter jag hade studerat
dem hade emellertid använts väl av
mina egna ungar. Sandaler och byxor
hade åkt av och man var i full fart
att tillsammans med några andra barn
röra »geggamoja». (Hoppas Ni kän-
ner till uttrycket). Vatten och sand
hämtades samtidigt ur vattnet och
hålldes i en särskild iordninggjord
grop på stranden. Två hämtade och
två rörde i gropen. 2-åringen kom
plötsligt att tänka på sin medhavda
leksaksbil av trä med lastflak, vil-
ken nu kördes fram och lastades med
»soppan». Av den våta sanden gick
det lätt att bygga gator och kanaer
och det hela såg både prydligt och
roligt ut. Tänk så lätt det gick att

PROLOG

vid Risets Tomtägareförenings 10-årsfest den 29 mars 1947.

Från staden komma de
med gula bussars långa rad
i ståtlig landsvägskavalkad.
De komma trampande sin cykel de tvänne milen,
andra förmöget och bekvämt sig slänga ut med bilen.

De komma ock så sakteligt i Torbåt från ett tidigt 80-tal,
någon komfortabelt i egen båt med segel eller motor
och landa så i viken trygga
eller lägger till vid Risets fina brygga.

Men sällan ser man någon vägen vandra
det tycker man är alltför långt
och i skorna det nog skulle kännas ganska trångt.
Blott den som sista »7-an» sumpar
helt sorgsen uppå vägen skunpar
de långa kilometrarna från Eriksvik.

Och alla ha de väskor, väskor många,
undra sen att armarna med tiden blivit ganska långa.

De — de äro de som på Riset funnit en plats att på sommaren bo
med skog och sjö uti lantlig stilla ro
Med glädje året runt man också här kan bo
blott man ordnar sig en varm och trivsamt villa.

De lämnat stadens buller, bråk och rassel
De sökt sig ut till björk och ek och hassel
De lämnat stadens gator, torg och gränder
ty på Riset de ha med egna händer
i jorden satt sin hacka och och sin spade.
Med spett och yxa få de tomten byggd och röjd
sig själva till stor glädje och hjärtans fröjd.

Här är skönt och här är ljuvligt stilla,
både kropp och själ få vilsam ro.
Här finns vacker strand och här finns friska bad,
skogskulörta spåren de bjuda ljuvlig promenad.

Se på måsars glidplansfärd
över solig Höggarnsfjärd.
Se de vita segel glida över krusigt vatten,
se hur solen stiger i midsommarnatten,
se på månen i augustiglans.
Skönare än en syn väl aldrig fanns
än Du skåda får från Bergets topp,
berget som är skärgårns pärla,
alltid tjustigt, både arla och i särila.

Har Du torvan din så kär, så kär
då Du inte säger mot mig när
jag rimmar — Riset — paradiset!

göra fina bullar och kakor här mot
uppe i sandlådan, som av praktiska
skäl var placerad i solläge och följ-
aktligen torr som en öken tidvis un-
der sommaren. Inte underligt att un-
garna ivrade för att jag skulle vattna
sandlådan om kvällarna. (När man i
själva verket har så mycket annat
att vattna).

Sedan jag doppat mig själv och
ungarna under ivriga protester, de ha
nämligen ännu inte hunnit bli sådana
»blötdjur» som pojkarna därute, in-
tog jag ryggsläp. Det är en bra ställ-
ning, särskilt när himlen är blå. Det
var faktiskt kav lugnt och ganska
tyst och fridfullt, bortsett från ungar-
nas snatter, och jag njöt av fulla
drag. Ute på fjärden i höjd med Stora
Höggarn låg ett par semestersegelare,
till synes alldeles stilla. Säkert även
det en behaglig tillvaro. — 2-åringen
kom upp till mig i gräset. Jaså —
han hade bekymmer. Joo — visst gick
det bra, de' är bara att gå in i häcken
ett tag. Ty ordning och reda och
hygienisk kultur skall det vara.

Man kanske tycker ibland att till-
varon är rätt händelselös och enformig,
rent ut slätstruken. Det tycker jag med
någon gång. Men faktum är att när
man är tillsammans med barn så
händer det nästan jämt något. Det är
så mycket detaljer och frågor. De
båda pojkarna kom in på grunt vat-
ten kånkande på sina »puntar». De-
ras miner var bistra och de var tyd-
ligen på misshumör. Båda båtarna
var fulla med vatten och den enes
naddel hade bräckts mitt av. Den
andra pojken var missnöjd med beck-
ningen av skrovet vilket gjorde att
den tog in vatten för fort. Jag hjälpte
dem att vända på båtarna och
tömma ur vattnet. Nu inträdde en
rollförändring. Småungarna antrade
båtarna under högljudd förtjusning

och pojkarna lånade hinkarna och gav
sig ut i vattnet för att fånga »fisk».

Jag intog åter ryggsläp. En halv-
timme eller så flörlöt och den goda
modern anlände — försedd med tvål
och borste. Andra akten skulle såle-
des börja. Ett fåtal ungar gillar ren-
göring men absolut inga ungar ty-
cker om att störs i sin lek. Men ef-
tersom rengöring hör till kulturen
måste den ske. Så gjorde det ock,
men det skall inte beskrivas här.

Lärda män har sagt, att när man
badat så skall man vara sval utvån-
digt och varm invändigt. Men då har
dom inte räknat med backen från
sjön och upp till våran stuga en
varm sommarförmiddag. Men hinken
stod och väntade och det fanns ännu
friskt vatten i brunnen.

Med ett glas saft och vatten sjönk
jag ned i en vilstol och njöt ånyo
av tillvaron och den egna torvans
härlighet denna sommarförmiddag —
på Riset.

Pappan i Linden.

Värmdöns fiskeriexpert

Nordbeck kommer, med biträde av
»fiskens skräck», Gerhard Myrsten,
även under år 1947 att vid Risets
brygga ge gratisundervisning i kon-
sten att undvika fisk vid metning.
Men glöm inte att fiskekort alltid
måste medföras och det kostar en-
dast 5 riksdaler hos faktor Wes-
terlund på Risberget.

VILL NI SPELA VARPA?

J. K. Starkenberg vill att vi skall
ha en Varpaklubb. Det är väl ett
gott förslag som förtjänar att för-
verkligas.

De långa armar- nas tragik

Gallupinstitutet har nyligen slut-
fört en undersökning av orsakerna
till att alla tomtägare på Riset med
årens lopp få längre och längre ar-
mar och kommit till det märkliga re-
sultatet att det är beroende på det
evinnerliga väskbärandet till och
från bussen, från och till Torbåten
o. s. v. Längden växer med varje
år och det beräknas att när för-
eningen fyller 25 år ha samtliga
medlemmar armar som släpar utmed
fötterna. Det skall bli en rolig syn
att beskåda. Finns det något bote-
medel häremot fråga vi sakkun-
skapen och kamrer Englund som
är en trogen väskbärare råder till
ett övergå till mes. D. v. s. att ta
bördan på ryggen. Han erhöill på
sin nyligen timade 70-årsdag en
sådan av sina goda anförvanter
och för hans del skulle faran vara
ur världen, tror han.